

bliver der overhovedet intet administrativt bøvl.

Problemet opstår faktisk, fordi en række arbejdsgivere ikke ønsker at betale eller forsøger at undslå sig det, og så er det klart, at man efterfølgende må svare på spørgsmål og korrespondance og eventuelt betale gebyr, hvis man ikke overholder landets love. Det er vel også kun ret og rimeligt. Men de arbejdsgivere, der overholder reglerne og betaler ved kasse 1, som loven tilskriver, får intet administrativt bøvl.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, hr. Knud Erik Kirkegaard siger, er, at der er brodne kar alle steder, men at der selvfølgelig er flest af de andre, dem, der efterlever lovene og reglerne. Og det er jeg helt enig i, og derfor vil jeg gerne sige, at når vi havde vores lange samtaler, så havde vi dem jo på baggrund af alle dem, som sådan set prøver på at smyge sig udenom. Og derfor lavede vi jo forskellige modeller for, hvordan i kunne sikre os, at noget sådant ikke foregik, ved at der blev en opkrævningsform ligesom den, man har for sygedagpengene, altså i kommunerne. Så modellen for udbetaling af sygedagpenge var en af de modeller, vi var inde på, men dér syntes man, at det var forfærdeligt, at arbejdsgiverne skulle være solidariske.

Nu er man i den situation her, at man i virkeligheden prøver på at forklare, at der bliver en masse bøvl for de arbejdsgivere, som ikke ville være solidariske. Jeg mener helt klart, at man må konstatere, at dér, hvor bøvlet bliver, er for dem, som ikke vil rette sig efter den lov, som er vedtaget.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Nej, siger hr. Ole Sohn, der bliver ikke noget administrativt bøvl; arbejdsgiveren kan jo bare betale. Jamen nu er der faktisk en række tilfælde i henhold til lovgivningen, hvor arbejdsgiveren ikke skal betale. det, hr. ole sohn siger, er altså, at arbejdsgiveren skal betale, uanset om arbejdsgiveren har pligt til at betale eller ej. altså hvis man kan kalde det for et retssamfund, så er der et eller andet, jeg har misforstået ved et retssamfund.

der vil med en så kompliceret lovgivning, som der er tale om her, blive tale om tvister. og dér kan det altså ikke være sådan, at systemet er indrettet sådan, at man i og for sig pålægger

den ene part altid at strække våben, selv om vedkommende faktisk har ret.

og så til hr. ole vagn christensen, der filosoferer over brodne kar og nogle, der vil smyge sig udenom. Det vil jeg ikke afvise at der kan være tilfælde af. Det vil jeg under ingen omstændigheder forsvare. Jeg vil godt være med til at forhandle og finde frem til et system, hvor vi kan få klaret dette problem, men altså på en måde, der ikke bliver så bureaukratisk indviklet, som der her er lagt op til.

Og jeg vil godt sige rent ud: Hvis det her lovforslag bliver vedtaget i den form, det har nu, så mener jeg, at hele systemet skal skrottes.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det var jo det, vi sloges om i 1990 og 1991 og 1992, eller hvor mange gange det var, vi havde det fremlagt: Kan vi gøre det her mere sikkert for lønmodtagerne? Kan vi gøre det mere sikkert for arbejdsgiverne? Så vidt jeg husker, var det jo ikke just den tale, som hr. Knud Erik Kirkegaard nu fremfører, der var tonen i den snak, vi havde, men man har lov at blive klogere.

Men angående det dér med undtagelsesregler, er det vigtigt – og det vil jeg gerne indrømme – at man på de områder, som har med disse undtagelsesregler at gøre, ved, hvad det handler om. Men dér er jeg også helt sikker på, at der vil komme den fornødne vejledning om, hvad for nogle situationer der er undtaget, således at man ikke allerede i den første fase vil være i den situation, at man ikke ved, hvem det er, det handler om, når man skal se på disse undtagelsesregler.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Ole Sohn for en kort bemærkning. Nej? Så er det hr. Knud Erik Kirkegaard.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, undskyld forsinkelsen, hr. formand, jeg havde opfattet, at hr. Ole Sohn ønskede en kort bemærkning, men det var åbenbart ikke tilfældet.

Jeg vil godt sige til hr. Ole Vagn Christensen, at nu kan det jo ikke nytte, at vi bliver ved med at fortsætte vores historiske udredning af hændelsesforløbet i 1990-1991. Vi skal jo også tage et vist hensyn til arbejdsministeren, der ikke har en kinamands chance for at kunne følge med i den debat.